



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Milady Haplové a soudců JUDr. Lukáše Hloucha a JUDr. Jany Kubenové ve věci žalobce: S., IČ, se sídlem, zastoupen JUDr. Janem Juračkou, advokátem, se sídlem AK Tovární 881/7, Znojmo, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, Kolářská 451/13, Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 2. 2014, č.j. 189/1.30/14/14.3

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 2. 2014, č.j. 189/1.30/14/14.3 (dále jen „napadené rozhodnutí“) bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj se sídlem v

Brně (dále jen „prvostupňový orgán“) ze dne 17. 12. 2013, sp. zn. SD 646/13, č.j. 20367/9.30/13/14.3-RZ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o tom, že žalobce se dopustil při svém podnikání správního deliktu podle ustanovení § 140 odst. 2 písm. b) zákona o zaměstnanosti tím, že jako zaměstnavatel s více než 25 zaměstnanci v pracovním poměru nesplnil za rok 2012 povinnost zaměstnávat osoby se zdravotním postižením ve výši 4% podílu, jak stanoví ustanovení § 81 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), neboť povinný podíl ve výši 4,06 osob plnil zaměstnáváním 1,52 osob se zdravotním postižením v pracovním poměru a odběrem výrobků a služeb nebo zadáním zakázek ve výši 0,23 osob. Zbývající část povinného podílu ve výši 2,31 osob byl povinen plnit odvodem do státního rozpočtu podle ustanovení § 81 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti, avšak nepoukázal do dne 15. 2. 2013 odvod do státního rozpočtu za 2,31 osob, tj. ve výši 140 957 Kč, a tím nesplnil povinnost za rok 2012 zaměstnávat osoby se zdravotním postižením ve výši povinného podílu, čímž porušil ustanovení § 81 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 82 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Za tento správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 30 000 Kč. V odůvodnění prvostupňový orgán zejm. uvedl, že dne 17. 10. 2013 prvostupňový orgán obdržel oznámení ze dne 17. 10. 2013 s potvrzením, že celá částka za plnění povinného podílu odvodem do státního rozpočtu byla splacena dne 6. 5. 2013. Odvod byl zaplacen tak, že dne 29. 3. 2013 byla zaplacena částka 41 567 Kč, dne 12. 4. 2013 částka 20 000 Kč, dne 15. 4. 2013 částka 15 000 Kč a dne 3. 5. 2013 částka 64 390 Kč. K tomu prvostupňový orgán dovodil, že není-li povinnost odvodu do státního rozpočtu splněna do 15. 2. 2013, je povinnost porušena, a tím je také naplněna formální stránka správního deliktu. Materiální stránka správního deliktu byla rovněž naplněna. K uhrazení celkové výše odvodu do státního rozpočtu zaplnění povinnosti zaměstnávat osoby se zdravotním postižením ve výši povinného podílu je polehčující okolností, ačkoliv k němu došlo více než s čtvrtročním zpožděním. Sankce byla vyměřena ve výši 3 % zákonné sazby, což odpovídalo nejen závažnosti správního deliktu, způsobu jeho spáchání a jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán, ale i osobním a majetkovým poměrům účastníka řízení a polehčujícím a přitěžujícím okolnostem.

V **napadeném rozhodnutí** žalovaný přezkoumal prvostupňové rozhodnutí ve smyslu § 89 správního řádu a dospěl k následujícím závěrům. Podle jeho názoru bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce se dopustil správního deliktu podle ustanovení § 140 odst. 2 písm. b) zákona o zaměstnanosti, a to tím, že poukázal odvod za nesplnění povinného podílu stanoveného podle § 81 odst. 1 zákona o zaměstnanosti za kalendářní rok 2012 ve výši 140 957 Kč do 15. 2. 2013. Správní delikt, který je žalobci kladen za vinu, je v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí řádně popsán a zdůvodněn. S názorem žalobce, že nesplnění povinnosti zaměstnávat osoby se zdravotním postižením za rok 2012 ve výši povinného podílu, nespáchal, se nebylo možno ztotožnit. Žalobce nebyl sankcionován za to, že by nesplnil ohlašovací povinnost do 15. 2. následujícího roku, nýbrž zta to, že povinný podíl neplnil ve výši 4%. Žalovaný dále uvedl, že s odkazem na § 81 odst. 2 písm. b) zákona o zaměstnanosti žalobce měl za rok 2012 zaměstnávat 4,06 osoby, avšak z podkladů pro rozhodnutí vyplývá, že zaměstnával pouze 1,52 osoby, přičemž dále plnil povinný podíl zčásti odběrem výrobků a služeb ve výši 0,23 osob. K naplnění povinného podílu mu scházelo 2,31 osob. Jelikož do dne 15. 2. 2013 žalobce nepoukázal odvod za 2,31 osoby ve výši 140 957

Kč, nesplnil povinnost v roce 2012 zaměstnávat osoby se zdravotním postižením ve výši povinného podílu. Tím žalobce porušil povinnost zaměstnávat osoby se zdravotním postižením ve výši 4%, přičemž za tento správní delikt je možno uložit pokutu až do výše 1000 000 Kč (§ 140 odst. 4 písm. a) zákona o zaměstnanosti). Pokuta tak byla uložena při samé spodní hranici zákonné sazby a žalovaný zastává stanovisko, že byla uložena v tomto případě v přiměřené výši, aby mohla splnit svůj výchovný a represivní účel, a zároveň též v souladu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “správní řád”). Z těchto důvodů žalovaný podané odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

V **žalobě** proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl, že spatřuje v rozhodnutích správních orgánů následující pochybení. Z předložených dokladů a z výsledků správního řízení vyplývá, že žalobce předložil oznámení o plnění povinného podílu osob se zdravotním postižením na celkovém počtu zaměstnanců za rok 2012, v tomto oznámení výše odvodů byla vypočtena žalobcem ve výši 140.957,- Kč, toto oznámení převzal Úřad práce, pracoviště Znojmo dne 14.2.2013, přičemž akceptoval správnost výpočtu. Žalobce splnil svou povinnost a odvedl částku celkem 140.957,- Kč jako zaměstnavatel, který nesplnil povinnost zaměstnat osoby se zdravotním postižením ve výši povinného podílu stanoveného v ustanovení v § 81 zák. č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti. Ustanovení § 81 zák. č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti současně stanoví, že povinnost uvedenou v § 81 odst. 1 zaměstnavatelé plní jak zaměstnáváním v pracovním poměru, tak také odvodem do státního rozpočtu. Žalobce v zákonem stanovené lhůtě předložil oznámení o plnění povinného podílu osob se zdravotním postižením na celkovém počtu zaměstnanců, toto oznámení bylo doručeno dne 14.2.2013. Podle názoru společnosti sama skutečnost, že odvody zaplatil žalobce společnost postupně ve splátkách neznamena, že žalobce naplnil skutkovou podstatu správního deliktu. Správní orgán dopustil se pochybení, pokud dovodil, že žalobce společnost naplnil skutkovou podstatu správního deliktu pouze na základě skutečnosti, že se ocitl v prodlení s placením odvodu. Podotýká se, že toto prodlení bylo časově nepříliš dlouhé a podotýká se také, že žalobce splnil včas zákonné povinnosti zaměstnáváním zaměstnanců se zdravotním postižením. Výklad správního orgánu týkající se skutkové podstaty správního deliktu vymezenou v ustanovení § 140 odst. 2 písm. b) zákona o zaměstnanosti je nesprávný. Žalobce tedy žádnou zákonem uloženou povinnost neporušil. Podotýká se, že správní orgán v případě prodlení se splněním odvodové povinnosti je oprávněn požadovat po žalobci úrok z prodlení, sankce a penále podle příslušných předpisů. Takovéto úroky, sankce a penále však budou nepatrné v porovnání s částkou 30.000,- Kč, jejíž zaplacení bylo uloženo žalobci rozhodnutím prvostupňového správního orgánu a žalovaným.

Žalobce dále namítl, že správní orgány postupovaly v rozporu s pravidly správního řízení obsaženými ve správním řádu. Podle ustanovení § 2 odst. 2 správního řádu platí, správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a to v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Podle ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu, správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Podle § 3 správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a to v rozsahu, který je nezbytný pro

soulad jeho úkonů a požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Uvedenými pravidly se prvostupňový správní orgán a žalovaný neřídily. Správní orgán prvního stupně a také žalovaný nesprávně dovodily, že žalobce spáchal správní delikt. Podle ustanovení § 78 odst. 3 s.ř.s. platí, že zrušuje - li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo. Jak z odůvodnění žaloby vyplývá, nesprávné je také rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně a to rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj se sídlem v Brně č.j. 20367/9.30/13.14-3-RZ, ze dne 6.12.2013. Je tedy důvodné, aby byla současně zrušena obě rozhodnutí.

Ve **vyjádření** k žalobě žalovaný převážně odkázal na odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů a zopakoval kvalifikační úvahu tam uvedenou. Znovu připomněl, že v daném případě je zcela irrelevantní, zda oznámení způsobu plnění povinnosti zaměstnávat osoby se zdravotním postižením bylo podáno v zákonem stanoveném termínu. Plněním způsobu zčásti zaměstnáváním osob (1,52 osoby) a zčásti odběrem výrobků a služeb (0,23 osob) nesplnil žalobce povinnost zaměstnávat osoby se zdravotním postižením ve výši povinného podílu 4 % (tedy v jeho případě 4,06 osoby), když k naplnění povinného podílu chybělo 2,31 osob. Nepoukázání odvodu nebo jeho části do státního rozpočtu do 15. 2. 2013 daného roku je nesplnění povinnosti zaměstnávat osoby se zdravotním postižením ve výši 4% (§ 81 odst. 1 zákona o zaměstnanosti), na něž navazuje ustanovení § 82 odst. 2 téhož zákona, kde je stanovena prekluzivní lhůta. Pokud by totiž bylo připuštěno poukázání prostředků do státního rozpočtu za nesplnění povinnosti zaměstnávat osoby se zdravotním postižením kdykoliv, mohlo by dojít k ohrožení pracovního trhu těchto osob, neboť by zaměstnavatelé nebyli vázáni žádným termínem a chyběly by finanční prostředky státu na uplatnění osob se zdravotním postižením v pracovní sféře (příspěvky zaměstnavatelům, vytváření nových pracovních míst, chráněné dílny atp.). Jelikož povinnosti zaměstnávat osoby se zdravotním postižením odvodem do státního rozpočtu není daňovou povinností či daňovým řízením, je tudíž vyloučen i odklad splátek či stanovení splátkového kalendáře, taková možnost připadá až v úvahu, kdy příslušný správní orgán (krajská pobočka Úřadu práce) stanoví povinnost poukázat odvod do státního rozpočtu. Žalovaný zároveň odmítl úvahu žalobce o úrocích z prodlení, neboť se nejedná o daňovou povinnost, nýbrž o povinnost zakotvenou zákonem o zaměstnanosti. Pokud žalobce namítal porušení zásad správního řízení, pak k tomu žalovaný uvedl, že ve správním řízení byla respektována i zásada materiální pravdy, přičemž žalobce měl příležitost být přítomen dokazování a seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Ve správním spisu žalovaného a prvostupňového orgánu je založeno oznámení žalobce datované dnem 7. 2. 2013, které bylo doručeno na Úřad práce ČR, krajskou pobočku v Brně, kontaktní pracoviště Znojmo dne 14. 2. 2013, z něhož vyplývá, že žalobce celkem zaměstnával v období roku 2012 101,44 osob, z čehož činil povinný podíl zdravotně postižených osob 4,06 osoby. U zaměstnavatele (žalobce) bylo zaměstnáno 1,52 osoby se zdravotním postižením, přičemž 0,23 osob bylo splněno odběrem výrobků a služeb nebo zadáním zakázek. Odvod do státního rozpočtu podle ustanovení § 81 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti měl být odveden za 2,31 osob, tedy ve výši 140 957 Kč. Dále je ze správního spisu zřejmé, že žalobce byl uvědoměn o konání ústního jednání, na němž bylo prováděno dokazování listinami, a z tohoto jednání se prostřednictvím svého zástupce omluvil. Následně byl žalobce vyrozuměn přípisem ze dne 26. 11. 2013 o ukončení dokazování a vyzván

k vyjádření se k podkladům ve lhůtě pěti pracovních dnů ode dne doručení tohoto vyrozumění.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), a jde rovněž o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68, a § 70 s. ř. s.

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud rozhodoval o věci bez nařízení jednání, neboť s tím účastníci projeví svůj souhlas ve smyslu ustanovení § 51 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Mezi stranami není sporný skutkový stav věci, který je zachycen ve správním spisu žalovaného, nýbrž správnost procesního postupu správních orgánů a meritorního právního posouzení skutkového stavu, které vedlo k uložení pokuty za spáchání správního deliktu. Krajský soud úvodem posouzení věci nejprve stručně shrne relevantní právní úpravu rozhodnou pro posouzení věci.

Podle ustanovení § 81 zákona o zaměstnanosti ve znění rozhodném pro období roku 2012 platilo, že zaměstnavatelé s více než 25 zaměstnanci v pracovním poměru jsou povinni zaměstnávat osoby se zdravotním postižením ve výši povinného podílu těchto osob na celkovém počtu zaměstnanců zaměstnavatele. Povinný podíl činí 4 %. Podle § 81 odst. 2 téhož zákona povinnost uvedenou v odstavci 1 zaměstnavatelé plní a) zaměstnáváním v pracovním poměru, b) odebíráním výrobků nebo služeb od zaměstnavatelů zaměstnávajících více než 50 % zaměstnanců, kteří jsou osobami se zdravotním postižením, nebo zadáváním zakázek těmto zaměstnavatelům nebo odebíráním výrobků nebo služeb od osob se zdravotním postižením, které jsou osobami samostatně výdělečně činnými a nezaměstnávají žádné zaměstnance, nebo zadáváním zakázek těmto osobám, nebo c) odvodem do státního rozpočtu, **nebo vzájemnou kombinací způsobů uvedených v písmenech a) až c).** Podle ustanovení § 81 odst. 3 téhož zákona zaměstnavatelé a osoby samostatně výdělečně činné uvedení v odstavci 2 písm. b) mohou pro účely splnění povinnosti uvedené v odstavci 1 poskytnout v kalendářním roce své výrobky a služby nebo splnit zadané zakázky pouze do výše odpovídající 36násobku průměrné mzdy v národním hospodářství za první až třetí čtvrtletí předcházejícího kalendářního roku za každého přepočteného zaměstnance se zdravotním postižením zaměstnaného v předchozím kalendářním roce. O poskytnutém plnění jsou zaměstnavatelé povinni vést evidenci, která obsahuje identifikační údaje odběratele a cenu dodaných výrobků, služeb nebo zadaných zakázek bez daně z přidané hodnoty.

Výše odvodu do státního rozpočtu podle § 81 odst. 2 písm. c) činí za každou osobu se zdravotním postižením, kterou by zaměstnavatel měl zaměstnat, 2,5násobek průměrné měsíční mzdy v národním hospodářství za první až třetí čtvrtletí kalendářního roku, v němž povinnost plnit povinný podíl osob se zdravotním postižením vznikla. Výši průměrné mzdy za první až třetí čtvrtletí vyhlásí ministerstvo na základě údajů Českého statistického úřadu

sdělením uveřejněným ve Sbírce zákonů. Podle ustanovení § 82 odst. 2 téhož zákona platí, že odvod do státního rozpočtu podle odstavce 1 poukazuje zaměstnavatel do 15. února následujícího roku do státního rozpočtu prostřednictvím Úřadu práce.

Podle ustanovení § 140 odst. 2 písm. b) zákona o zaměstnanosti v rozhodném znění platilo, že právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se dále dopustí správního deliktu tím, že jako zaměstnavatel **nesplní povinnost zaměstnat osoby se zdravotním postižením ve výši povinného podílu stanovenou v § 81**. Podle § 140 odst. 4 písm. a) téhož zákona bylo možno za spáchání tohoto správního deliktu uložit pokutu až do výše 1000 000 Kč.

Optikou uvedeného právního rámce přistoupil krajský soud k přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované v rozsahu žalobních námitek, které žalobce vznesl. Z jazykového a logicko-systematického výkladu citovaných ustanovení zákona o zaměstnanosti vyplývá, že povinnost „zaměstnat osoby se zdravotním postižením ve výši 4 % povinného podílu těchto osob na celkovém počtu zaměstnanců zaměstnavatele“ lze splnit alternativními způsoby vyjádřenými v ustanovení § 81 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, přičemž zákon kombinací tam uvedených způsobů výslovně připouští. Z uvedeného rovněž také plyne, že je na zaměstnavateli, jakým způsobem hodlá svou povinnost ve smyslu § 81 odst. 1 zákona o zaměstnanosti splnit. Musí tak ovšem učinit v období, za něž je splnění této povinnosti zkoumáno, tedy za určitý kalendářní rok. Možnost uvedená v ustanovení § 81 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti, tedy splnit předmětnou povinnost cestou odvodu do státního rozpočtu, je podmíněna lhůtou k poukázání příslušných finančních prostředků do státního rozpočtu, kterou je datum 15. 2. následujícího kalendářního roku, za nějž má být povinnost splněna.

Z uvedeného podle názoru krajského soudu jednoznačně logicky vyplývá, že žalobce svou povinnost „zaměstnat osoby se zdravotním postižením ve výši 4 % povinného podílu těchto osob na celkovém počtu zaměstnanců zaměstnavatele“ nesplnil, neboť ani kombinací všech uvedených způsobů (zaměstnáním zdravotně postižených osob, cestou nákupu výrobků a služeb a konečně odvodem do státního rozpočtu) se žalobci ve výsledném přepočtu nezdařilo naplnit požadovaný podíl 4% osob z celkového počtu zaměstnanců zaměstnavatele. Tento závěr vyplývá z toho, že k naplnění povinného podílu chybělo 2,31 osoby, kterýžto podíl se žalobce rozhodl uhradit formou odvodu. Pokud však chtěl zákonnou povinnost splnit touto formou, musel by tak byl učinit nejpozději do 15. 2. 2013 cestou poukázání částky příslušné pobočce Úřadu práce ČR na jím sdělené číslo účtu. Mezi účastníky není sporné, žalobce poslal předmětnou finanční částku připadající na odvod do státního rozpočtu ve splátkách následovně: 29. 3. 2013 byla zaplacená částka 41 567 Kč, dne 12. 4. 2013 částka 20 000 Kč, dne 15. 4. 2013 částka 15 000 Kč a dne 3. 5. 2013 částka 64 390 Kč. Z toho je zřejmé, že do 15. 2. 2013 nebylo na odvod do státního rozpočtu z titulu § 81 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti zaplacen nic. Povinnost žalobce ve smyslu § 81 odst. 1 téhož zákona „zaměstnat osoby se zdravotním postižením ve výši 4 % povinného podílu těchto osob na celkovém počtu zaměstnanců zaměstnavatele“ nebyla tedy za rok 2012 žalobcem řádně a včas splněna, z čehož plyne, že došlo k porušení primární právní povinnosti, za nějž žalobce mohl být sankcionován.

Skutečnost, že posléze došlo k zaplacení odvodu do státního rozpočtu, pak není tomuto s tímto závěrem nijak v rozporu. Primární povinnost žalobce zaměstnat osoby se zdravotním postižením ve výši 4 % povinného podílu těchto osob na celkovém počtu zaměstnanců zaměstnavatele“ nezanikla datem 15. 2. 2013, a bylo na žalobci, aby formou odvodu do státního rozpočtu uhradil vyčíslenou odvodovou povinnost. Co se týká námitky směřující k finančním sankcím (úrok z prodlení, penále...), které by bylo možno žalobci vyměřit v podmínkách daňového řízení, na něž odkazuje § 82 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, krajský soud nesdílí právní názor žalobce, že postup podle tohoto ustanovení vylučuje uložení sankce za správní delikt spáchaný podle ustanovení § 140 odst. 2 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Případný souběh obou sankčních mechanismů lze odůvodnit odlišnými cíli právní regulace v prostředí zákona o zaměstnanosti a fiskálních povinností plátců (viz k výkladu předmětné právní úpravy rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2013, č.j. 4 Ads 44/2013 – 25, přístupný na www.nssoud.cz). Jak žalovaný, tak i prvostupňový orgán přehledně vyložil, jaký účel tato právní úprava sleduje, a to přezkoumatelně i vzhledem k výši uložené pokuty. Navíc žalobce nijak v předmětné věci nedoložil, že by vůči němu orgány finanční správy vydaly platební výměr, kterým by vyměřily penále ve smyslu § 251 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, a tudíž v dané věci nebylo ani možno zohlednit změnu judikatury ve věcech daňového penále (viz k tomu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2015, č.j. 4 Afs 210/2014 – 57, přístupné na www.nssoud.cz). V tomto ohledu krajský soud s argumentací správních orgánů plně souhlasí a odkazuje na ni. Uložená sankce byla vyměřena ve výši 3% maximální zákonné výměry, což v podstatě vylučuje, aby se vzhledem k popsání deliktárnímu jednání mohlo jednat o sankci nepřiměřenou.

Pokud žalobce namítal porušení zásad správního řízení, konkrétně ustanovení § 2 a § 3 správního řádu, krajský soud nezaznamenal, že by žalobce tyto velmi obecné námitky blíže konkretizoval. Žalobce pouze setrval při tvrzení, že těmito zásadami se správní orgány neřídily. Krajský soud v obdobné úrovni obecnosti na to uvádí, že žádné takové porušení zásad správního řízení ze správního spisu neshledal. Správní orgány zjistily skutkový stav věci a aplikovali na něj správně zjištěnou právní úpravu, z čehož dovodily, že žalobce spáchal předmětný správní delikt, a byla mu za to uložena pokuta v zákonném rozmezí. Obě rozhodnutí správních orgánů jsou srozumitelná a přezkoumatelná.

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud shledal, že žaloba jako celek není důvodná, a proto ji zamítl, jak je ve výroku I. uvedeno.

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku. Žalovanému nevznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, ani přiznání náhrady nákladů řízení nepožadoval, pročež mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III. tohoto rozsudku).

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační

stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. února 2016

JUDr. Milada Haplová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová